

Løkkenbanen i sne

I »Privatbane-Tidende« nr. 211, dateret den 1. marts 1918, har vi fundet nedestående stemningsfyldte historie om dengang, det var vinter, noget vi ikke mere oplever, i alt fald ikke på Løkkenbanen.

Det har sneet hele natten, og de store snefnug daler som vattotter ned og lægger sig som et tykt, hvidt tæppe på jorden, dækkende alt og udjævnende alt. Udgravninger fyldes, og hver bakketop og dige får mere jævnt forløb til det omgivende land.

De små baner døjer mest, når sneen falder tæt, imod den store jernhest på Statsbanerne, og særlig heroppe i Vendsyssel, hvor vinden har frit spil.

Uden hindring fra skærmende skove farer vinden fra Kattegat til Vesterhavet og omvendt.

Og når en stærk vestenvind har ført tunge sneskyer sammen, og disse har ladet deres fylde drysse ned over jorden, da ligger Vendsyssel som en stor jævn sneflade, og vidtskuende øjne kan i det fjerne se den begyndende jyske ås hæve sig i Ilbjerg og fortsætte sydpå gennem Thise Bakker. Ud mod nordvest ligger Vennebjerg Kirke højt, og norden for løber banen fra Hjørring over Lønstrup og ned langs Vestkysten. Det er den lille bane, der om vinteren bringer fisk ind til menneskene, men om sommeren bringer menneskene ud til fisken – til de mange badesteder.

Banen er nærmest lagt lige ovenpå jorden, uden særligt store dæmninger eller udgravninger. Men af de sidstnævnte er der dog nogle, og her tager vinden rigtigt fat, fører sneen ned i og fylder udgravningen med den omliggende sne.

Så kommer det lille tog farende, stønner op ad bakken og hvæser nedad, det har travlt og skal nå forbindelse med dets store bror på Statsbanen. Pludselig giver det et stød, farten sagtnes lidt... videre igen. Snedreven var ikke stor nok til at standse farten. Så går det ned mod og over broen over Liver Å. Terrænet hæver sig, og banen går ind i en lang udgravning, hvor sneen ligger næsten meterhøjt, og derind suser det lille tog for fuld damp. Lokomotivet stønner, sagtner farten – rasende stønnen som af en syg hest – farten bliver mindre og snemasserne større – nu et ryk og dér sidder det lille tog i sne op til over skorstenen, mens en stor dampøjle stiger til vejrs.

Store sneblokke har lagt sig over lokomotivet og klemt så fast om siderne på toget, at det umuligt kan bakke.

Hvor toget har sat sig fast, rager et advarselsskilt op ved en vejoverskæring, og med dets inskription: »Pas på toget«, lokker det et smil frem under tanken, at der heller burde stå noget i retning af: »Herunder hviler...«.

Så bliver det levende på den hvide mark, over sneblokkene kryber togpersonalet frem for at nå forbindelse med den nærmeste telefon og tilkalde assistance fra hovedstationen.

Nu bliver der travlt. Sneploven spændes for en af »de store«, og med et par vogne bag, indeholdende et halvt hundrede med skovle bevæbnede snekastere, haster toget med sneploven forud til »strandingsstedet«.

Et par driver passeres for fuld fart, men er kun småting for plovens tvedelte æg, der sender sneskyerne højt til vejrs. Inde i lokomotivets overdækkede platform står vi, maskinpersonalet ved fyr og krafthåndtag. Driftsbestyreren holder udkig gennem det nedskudte vindue. Udenfor er der en bidende vind, hans øjne løber i vand, og det fryser til is nede i skægget, men han passer på. Gennem damp og opløjet sne øjnes den store drive, vi skal have et sammenstød med.

Her er imidlertid det fastkørte tog blevet gravet ud og kørt længere tilbage.

Nu er vi der, vinduet lukkes op, fuld damp fremefter, to kraftige hænder griber krafthåndtagene og bremse. I hver sit hjørne står driftsbestyreren og jeg med benene stemte mod gulvet og et fast tag i et par kroge, parate til at klare enhver rystelse.

Og lig en rasende tyr med sænkede horn farer lokomotivet frem, og sneplovens skarpe æg og skrånende sider skæres ind i snemasserne, kaster det nederste ud til siderne og det øverste højt til vejrs. Så bliver det mørkt herinde af sneen, der vælter over toget, man får en følelse, som kører man lige ind i jordens indre. Lokomotivet stønner og ryster, og derinde står vi som et svajende siv. Nu kulminerer det hele i et kraftigt stød under hvæsen og stønnen fra lokomotivet – vi sidder fast midt i snedreven.

Så kravler vi ud ad vinduet, over sneblokkene og ind på marken.

Toget bakker til et nyt fremstød. Jeg tager opstilling 25 meter fra

Vejle

Skal De til at strikke? – så slå et smut ind til

B. B. GARN

Dæmningen 51 . 7100 Vejle

Tlf. 83 27 87

og få en hyggesnak i rolige og hyggelige omgivelser

Vore funktionærer anbefales

FRISØR SOLVEIG

Norregade 10 – Vejle

Tlf. 82 11 80

Smyk Deres hjem med tæpper fra

VEJLES NYE

TÆPPE SUPERMARKED

Chr. M. Gravesen

Vestre Engvej 18 . Tlf. 83 47 11

Tæpper til alle formål og priser
Gratis måltagning og tilbud – Gratis
udbringning – Kundevenlig betjening –
Få en tæppekonto

Vor leverandør er

FAVORITTENS SMØRREBRØD

Dæmningen . Vejle . Tlf. 83 04 56

Lækkert selskabssmørrebrød samt
anretninger – leveres på bestilling.

Husk god daglig madpakke

»stoppestedet« og indstiller mit fotografiapparat på dette.

Så kommer sneploven igen for den kraftige maskine, nu er den tæt ved driven, farten sættes op – og ind i driven farer det som en pil. Højt op i luften slynges de store sneblokke, mens det bruser for sneplovens bov som en kæmpemæssig bølge.

Som ved en mægtig mineeksplosion sendes sneen til vejrs i et mægtigt bulder og spredes langt ud til siderne, store blokke falder tæt ved mig, og skyndsomt griber jeg fotografiapparatet for at salvare mig, inden jeg lig en anden Herculaneumbæboer bliver begravet af de nedfaldende blokke.

Men billedet fik jeg.

Toget suser videre efter det første sammenstød med den faste sne og skærer som en lang bølgekam ud af driven under hurraråb fra de tilstedeværende, der beundrer det stolte skue. Driftsbestyreren går hen og kæler lidt for sit lokomotiv, som en væddeløbsrytter kæler for sin kække løber.

Så er banen atter klar – mennesker og fisk passerer atter hinanden.

Chr. Christensen